

Oud-schilder Ad van Dooren uit Tilburg blikt met trots terug:

## “Het mooiste vak dat er is”

*Na een lange loopbaan als schilder ging Ad van Dooren (67) vijf jaar geleden met pensioen. Hij genoot met volle teugen, totdat begin 2017 het noodlot toesloeg. “Ik overleefde een herseninfarct en een openhartoperatie. Nu krabbel ik langzaam weer op.”*

“Schilder of automonteur: dat waren als kind al mijn droomberoepen. Uiteindelijk koos ik voor het schildersvak, ‘Dan heb je altijd werk’, zei mijn moeder. Na de lagere school ging ik naar de LTS in Waalwijk, om daarna in Boxtel een vervolgoopleiding tot schilder te doen. Vanuit mijn toenmalige woonplaats Loon op Zand was dat voor een jonge jongen als ik een hele wereldreis. In Tilburg volgde ik daarna nog een calculatiecursus, waarin ik werd bijgespijkerd in de zakelijke kant van het schilderen: hoe

bereken je een goede prijs? Tegenwoordig heb je daar handige hulpmiddelen voor, maar indertijd – medio jaren 60 – was dat nog ouderwets rekenwerk.”

### Kratten makreel

“Mijn eerste baan was bij een schildersbedrijf in Baardwijk, vlakbij Waalwijk. Al snel vond ik werk in mijn eigen Loon op Zand. Bedrijfsauto’s had je in die tijd nog nauwelijks: samen met een collega ging ik op de fiets of de brommer op klussen af. Uiteindelijk heb ik hier een tijdje gewerkt totdat het werk langzaam opdroogde en ik terechtkwam bij een ander, groter schildersbedrijf. Ik was toen pas een jaar of 19, maar ik was wél de enige met een rijbewijs. Met de bedrijfsauto haalde ik collega’s op en reden we naar klussen tot in IJmuiden aan toe. Sommige collega’s namen hele kratten met makreel mee terug om die in Loon op Zand weer door te verkopen. Qua werk werd ik behoorlijk gespaard in die tijd: ‘Ad moet nog rijden’, zeiden ze dan.”

### Tijd om te genieten

“Na een jaar of tien kwam ik terecht bij een schildersbedrijf in Tilburg, Van Loon, dat later werd overgenomen door Gebroeders van der Plas. Hier heb ik tot aan mijn pensioen gewerkt, als voorman-schilder; vanaf mijn 60e vier dagen per week. Uiteindelijk ben ik met 62 jaar en 9 maanden volledig met pensioen gegaan, alhoewel het maandelijkse pensioenbedrag lager uitviel, bleek dat voor ons voldoende om lekker van te kunnen leven. Wat óók meespeelde, was dat ik rond mijn 50e diabetes kreeg. Ook brak ik een jaar of vijftien geleden al eens mijn dijbeen na een val van een steiger. En sowieso leek het me beter om na 45 jaar werken te stoppen; het was mooi geweest. Tijd om nog te genieten!”

### Langs de afgrond

“Dat genieten lukte aanvankelijk prima. Mijn vrouw Marian en ik fietsen graag en gaan vaak een paar weken naar een camping hier in de buurt. Ook heb ik jarenlang een volière gehad waar veel tijd in ging zitten. Alles ging

goed, totdat ik in april 2017 werd getroffen door een herseninfarct én hartproblemen. Na een openhartoperatie in Eindhoven, waarbij ik vier omleidingen kreeg, kreeg ik er tot overmaat van ramp ook nog een wondinfectie bij. Wéér moest ik worden geopereerd. Uiteindelijk ben ik een dag of vier kunstmatig in slaap gehouden en heb ik een maand lang op de Intensive Care gelegen. Ik ben echt langs de afgrond gescheurd, het is eigenlijk een klein wonder dat ik er nu nog zo bij zit. In totaal heb ik zes ziekenhuizen van binnen gezien.”

### Leven bij de dag

“Sindsdien leef ik, veel meer dan vroeger, bij de dag. Ik realiseer me dat het noodlot zo kan toeslaan. Je moet écht proberen te genieten van elk moment. Op dit moment doe ik het nog rustig aan en ben ik vooral druk met revalideren. Maar als ik er straks hopelijk weer helemaal bovenop ben, wil ik weer wat actiever worden; de hele dag binnen zitten is niks voor mij. Mijn vrouw en ik passen elke vrijdag op de twee kinderen van onze dochter.

Verder zijn we als vrijwilliger actief betrokken bij het reilen en zeilen bij Amarant, de zorginstelling waar onze verstandelijk beperkte zoon woont. Zodra ik me beter voel, wil ik weer wat vaker vrijwilligerswerk gaan doen. Verder gaan we deze zomer weer naar een camping in Deurne, die helemaal is ingericht op gezinnen met een verstandelijk beperkt kind. Ik zie er nu al naar uit!”

### Het mooiste vak

“Zoals ik al zei: ik leef van dag tot dag. Echte langetermijnplannen maak ik niet meer, voor je het weet kunnen ze toch weer de prullenbak in. Verder denk ik gewoon met heel veel plezier terug aan mijn loopbaan als schilder. Ik heb al die jaren genoten van het ambachtelijke handwerk, maar ook van het contact met mensen. Ook het opleiden van jonge jongens vond ik altijd geweldig: altijd weer mooi om te zien hoe iemand zich ontwikkelde. Weet je, als ik opnieuw zou moeten kiezen, zou ik weer schilder worden. Het mooiste vak dat er is!”



### Ad van Dooren (67) uit Tilburg

- werkte onder meer bij schildersbedrijf Gebroeders van der Plas als voorman-schilder.
- werd vorig jaar getroffen door een herseninfarct en hartproblemen.
- geniet desondanks van zijn pensioen, samen met zijn vrouw Marian.